

1 Completează harta povestirii.

Timpul/ locul desfășurării

Personaje

Încheierea întâmplării

Desen

Autorul

Titlul

Povestește pe scurt întâmplarea din bibliotecă

Evenimentele în ordinea întâmplării lor

2 Răspunde și argumentează.
Ce își dorea Heidi să vadă din turnul bisericii? De ce?

3 Completează tabelul cu câte cinci cuvinte din text care corespund cerințelor.

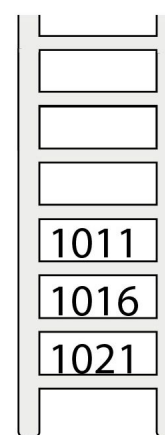
Substantive, genul feminin, numărul singular

Adjective

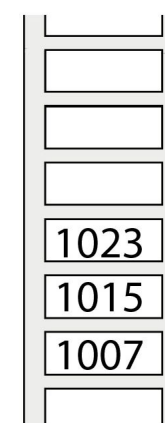
Verbe, persoana a III-a, numărul singular

4 Pentru a urca în turnul bisericii, Heidi trebuie să aleagă scara care are scris pe a treia treaptă cel mai mic număr de patru cifre diferite, cu produsul cifrelor 0.

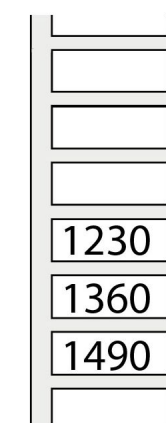
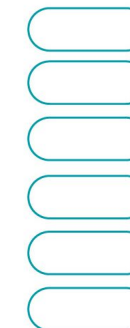
- Colorează scara potrivită.
- Completează ultimele trei numere de pe fiecare scară respectând regula șirului.
- Rotunjește la ordinul zecilor numerele de pe treptele scării care urcă în turn.

Numere rotunjite

Numere rotunjite

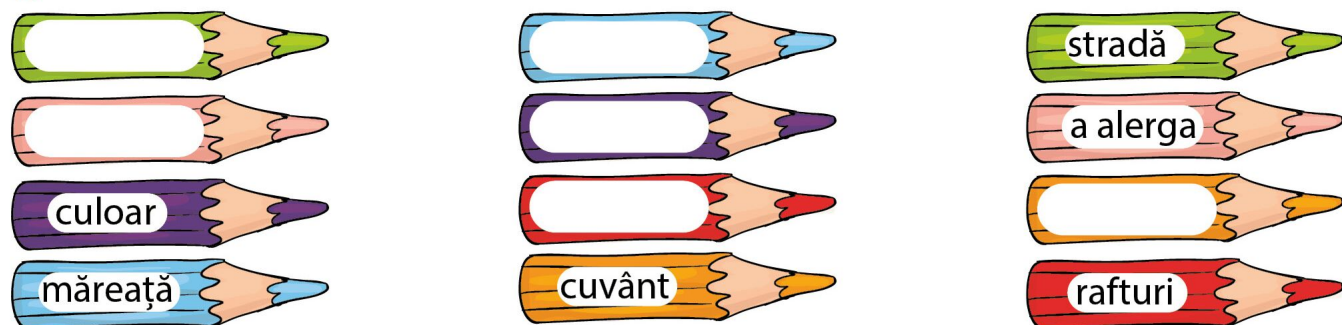
ELVEȚIA

Știi că...?

» Johanna Spyri a fost o scriitoare de origine elvețiană. Ea a scris mai multe cărți în limba germană pentru copii.
» Frankfurt este unul dintre cele mai mari orașe din Germania. Acolo se află al treilea aeroport, ca număr de pasageri, din Europa.

5 Scrie pe creioanele de aceeași culoare cuvinte cu același înțeles.

6 În careul de mai jos găsești cuvinte din aceeași familie. Colorează casetele respectând codul culorilor: substantive, adjective, verbe

concentrare	prezentare	hotărâte
aplicată	aplicasem	se concentrează
prezintă	concentrată	aplicare
hotărâre	hotărâm	prezentată

7 Completează după model.

colțul străzii mijlocul _____ fața _____
 vârful _____ latura _____ marginea _____

8 Completează tabelul cu forma substantivului la singular, respectiv la plural.

Singular	liceu		orhidee		muzeu	turneu
Plural		idei		alei		

9 Alcătuieste câte o propoziție cu fiecare formă a adjectivului măreț.

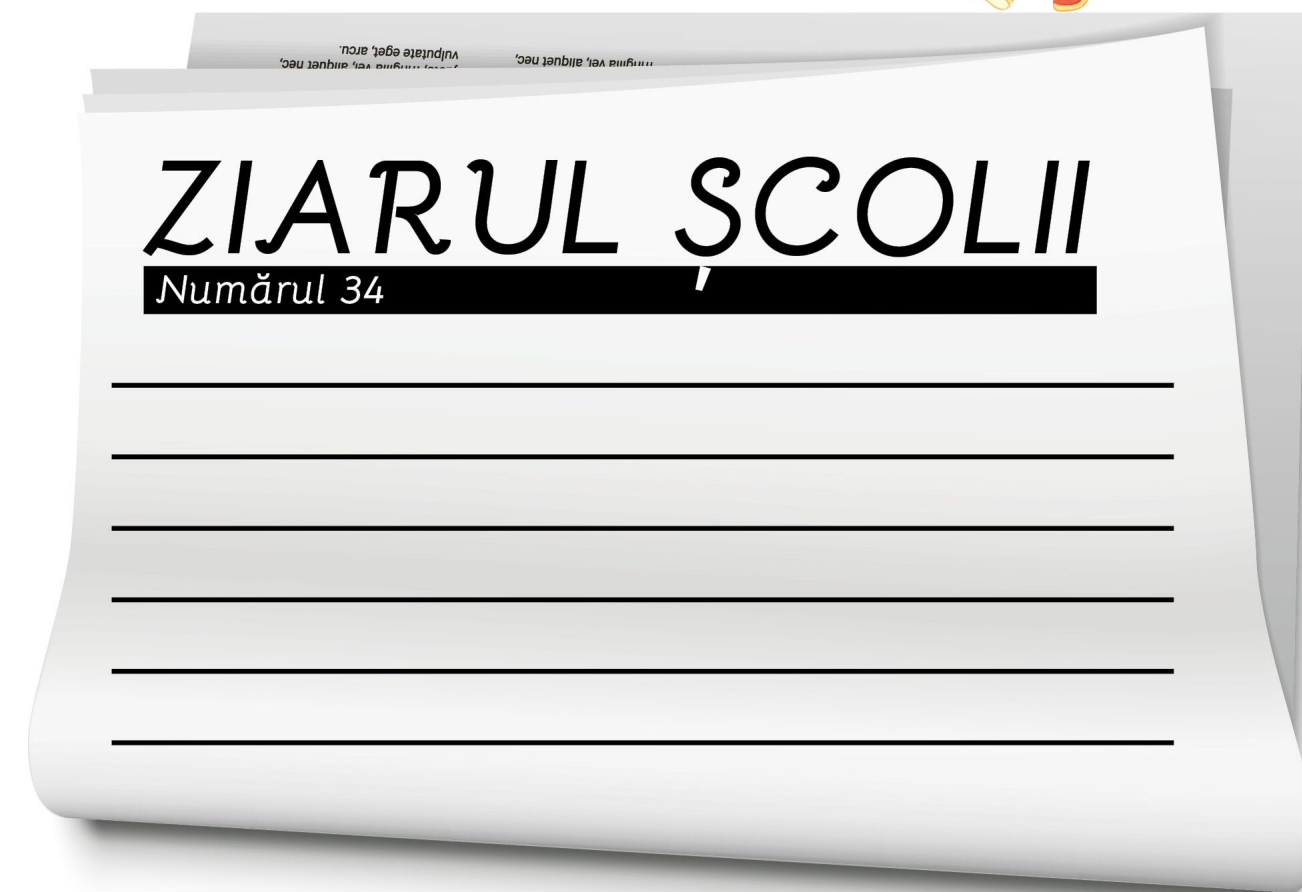

---

10 Nick și Janet vor să organizeze un concurs de cuvinte neobișnuite. Ajută-i să scrie un anunț în ziarul școlii prin care să promoveze acest concurs.

Fii atent să cuprinzi:

- titlul concursului,
- data și locul desfășurării,
- elevii care se pot înscrie (clasa),
- premiile oferite câștigătorilor.

11 Cei șase „agenți secreți” au cumpărat 6 pixuri cu pastă de culori diferite: albastră, neagră, roșie, verde, violet și portocalie. Știind că fiecare a scris câte două exerciții cu același rezultat, calculează și colorează-le corespunzător.

12×32

$56 : 8$

$577 + 99$

$6002 - 5917$

$0 : 24$

$2200 : 10$

$1265 - 881$

169×4

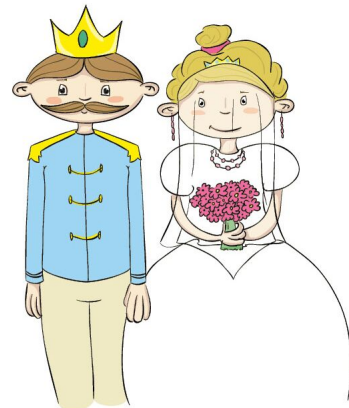
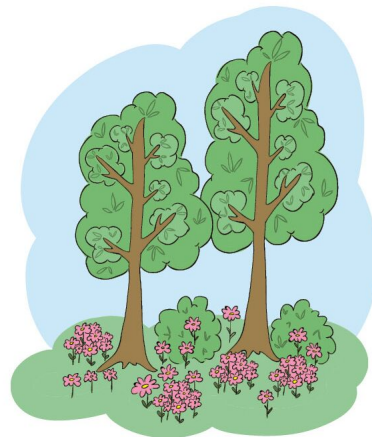
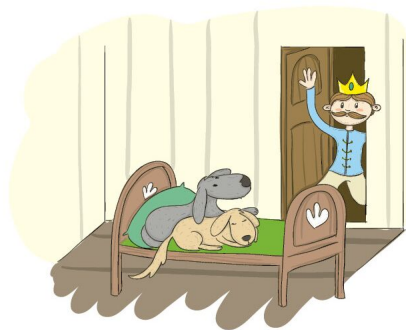
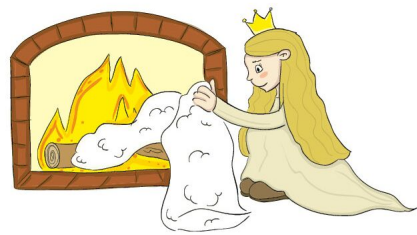
261×0

$4392 - 4385$

44×5

17×5

1 Numerotează întâmplările în ordinea desfășurării lor.

2 Alcătuieste planul de idei, folosindu-te de imagini.

---

3 Găsește cuvântul care completează enunțurile de pe benzile colorate la fel. Scrie în paranteză sensul cuvântului completat.

După alte trei zile, împăratul se _____ cu fata mamei vitrege. (_____)
Fiecare mielulel avea pe cap o _____ de aur. (_____)

Când s-au _____ trei zile de când au răsărit, cei doi paltini erau înalți și mândri. (_____)

Astfel s-a _____ ceea ce promisese Ana. (_____)

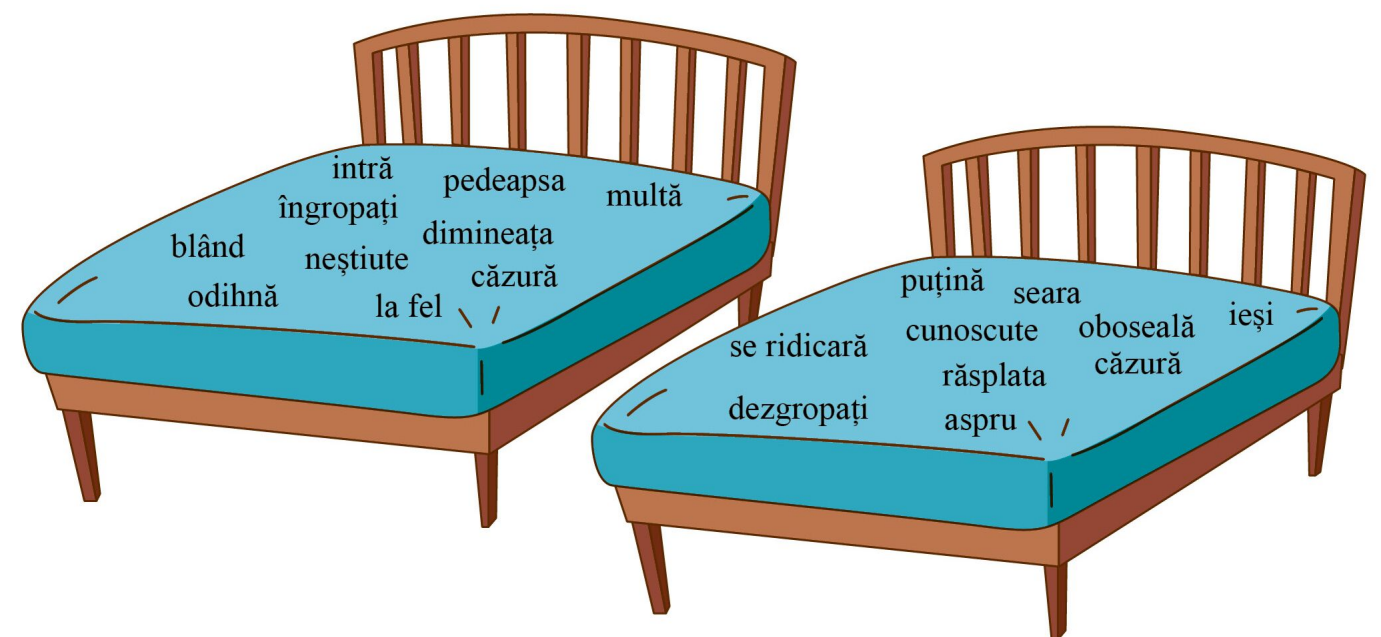
Șoptirea paltinilor i se părea împăratului o vorbă _____. (_____)

Fata babei era tare _____, așa că a ars mâncarea și a încălzit prea tare apa în care a spălat animalele. (_____)

Împărăteasa _____ ca mieii să fie tăiați. (_____)
Harap Alb fu nevoit să îndeplinească cele trei _____ ale spânului. (_____)

Povestea aceasta s-a petrecut într-un _____ îndepărtat. (_____)
Lăptița a fost pedepsită pentru că nu și-a _____ cuvântul. (_____)

4 Caută pe cele două paturi perechile de cuvinte cu sens opus și încercuiește-le cu aceeași culoare.

– Mai bine ți le-ai face în altă parte. E încă devreme și lumea are nevoie de liniște, nu de ciripelile tale.

– Bine, dacă zici tu, uite, tac, spuse Lala și se ghemui dezamăgită în cuib.

După câteva ore, în poiană apărură și Șteffy, nerăbdător să-și revadă prietenii. Între timp norii se risipiseră și ieșise soarele, dar, spre dezamăgirea lui, niciunul dintre prietenii lui nu avea chef de joacă sau de povestit.

– Fițu, de ce nu vrei să te joci cu mine? întrebă el.

– Nu știu, pur și simplu n-am chef, răspunse vulpișorul. M-a supărat Tara de dimineață și de atunci sunt prost dispus. Chiar nu știu cu ce am greșit ca să-mi vorbească așa.

– Vica, nici tu nu vrei să te joci? întrebă Șteffy.

– Nu, răspunse elefântica. Am avut o discuție cu Lala și încă nu mi-a trecut supărarea.

Și tot așa se plimbă Șteffy prin toată pădurea, căutând tovarăși de joacă... Degeaba! Toată lumea era bosumflată. În final, se întâlni și cu cârțița.

– Tara, nici tu nu vrei să te joci cu mine? întrebă Șteffy.

– Ba vreau, răspunse încântată Tara. Acum, că a ieșit soarele, mă simt în formă. Dar nu-i chemăm și pe ceilalți?

– Pe mine m-au refuzat, spuse Șteffy. Nu știu ce au pățit, dar sunt supărați cu toții. Poate reușești tu să-i convingi.

Tara rămase puțin pe gânduri, apoi recunoscă spășită:

– Cred că eu sunt de vină. Azi de dimineață m-am trezit tare prost dispusă și am vorbit urât cu Fițu și cu Lala. Probabil că i-am supărat și, la rândul lor, și ei au vorbit urât cu alții. Și uite-așa, din cauza mea, s-a supărat toată pădurea.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Șteffy. Ar trebui să facem ceva ca să îndreptăm lucrurile.

– Cel mai bine ar fi să-i chemăm pe toți în poieniță și să vorbim cu ei, zise Tara.

Zis și făcut. Șteffy se urcă pe bicicletă, dădu ocol pădurii și își invită toți prietenii în poiană.

– Dragi prieteni, încep eu, v-am chemat aici pentru că Tara vrea să vă spună ceva important.

Toți ciuliră urechile curioși.

– Îmi pare rău că am vorbit urât cu voi, spuse Tara. E adevărat că eram supărată și morocănoasă, dar nu trebuia să mă port așa. Sper să mă iertați.

– Oricum, eu am învățat ceva din această întâmplare, spuse Șteffy. Prin vorbele noastre, putem să-i stricăm cuiva ziua sau să i-o facem mai frumoasă. De-acum înainte, voi fi mai atent cum vorbesc cu ceilalți.

– Eu n-am nicio grijă, spuse Fițu. Cu blana mea călduroasă, sunt la adăpost. Apropos, ce ziceți de-o bulgăreală?

– De când așteptam momentul ăsta! răspunse Relu încântat.

În scurt timp, începu o bătaie cu bulgări la care se antrenară toate animalele.

Numai Lala stătea la fereastra căsuței ei și-i privea cu tristețe.

– Lala, hai să te joci cu noi! strigă Fițu.

– Aș veni eu, dar nu pot, răspunse Lala bosumflată. Ieri, când ne-am jucat de-a v-ați ascunselea, mi-am pierdut fularul, iar acum aștept să-mi tricoteze mama altul. Până atunci nu mă lasă la joacă de teamă să nu răcesc și să-mi pierd vocea tocmai acum, când se apropie serbarea.

– Ne pare rău pentru tine, spuse Relu. Altă dată să fii mai atentă!

Bulgăritul continuă până când, la un moment dat, Tara se opri din joc și se hotărî să-i caute Lalei fularul.

– Deși nu văd prea bine, fiindcă nu știu pe unde mi-am lăsat ochelarii, o să sap câteva galerii prin zăpadă, spuse ea. Nu pot să mă joc în timp ce Lala stă deoparte supărată.

Încetul cu încetul îi urmară exemplul și celelalte animale și așa începu operațiunea de recuperare a fularului pierdut.

– Nu pot să cred! strigă Tara după câteva minute de săpat prin zăpadă.

– Ai găsit fularul? o întrebară animalele cu sufletul la gură.

– Nu, mi-am găsit ochelarii, spuse Tara. Credeam că i-am uitat acasă, dar se pare că i-am pierdut aseară, în timpul jocului. Și nici măcar nu sunt spărți. Acum, că în sfârșit văd bine, sunt sigură că o să găsec și fularul.

Mai trecu un timp, după care fu rândul lui Riki să exclame:
– Relu, uite ce-am găsit: creionul tău ros în zig-zag, pe care l-ai tot căutat zilele trecute!

– Ba da, poftim! spuse Relu, întinzându-i o foaie și un creion cam ros.

– De când ați devenit așa de conștiincioși? chicoti Vica, apărută ca din senin.

– Ssst, liniște! Ne gândim la cadourile pe care ni le-am dori și nu ne putem concentra dacă vorbești așa de tare, spuse Fițu.

– A, ce bine că mi-ai amintit! exclamă elefănțica Vica. Știam eu că mai am ceva de făcut în perioada asta a anului, dar nu mai țineam minte ce anume. Asta era: lista de cadouri!

Peste vreo oră, când apăru Șteffy, toți prietenii lui erau aplecați deasupra unor foi.

– Ce e cu voi, dați extemporal? Sau te pomenești că vă faceți temele?

– Nici vorbă, spuse cârțița Tara. Se apropie vacanța și nu mai avem multe teme. Ne pregătim pentru Crăciun. Tu ai scris ce ți-ar plăcea să primești?

– Nu, răspunse Șteffy.

– Atunci ia repede o foaie și treci lângă noi.

– Mai bine lăsați puțin foile și haideți să vă arăt ceva!

– Unde mergem? întrebă Lala, curioasă și nerăbdătoare ca de obicei.

– Într-o excursie, răspunse Șteffy cu un aer misterios. Vreau să vă arăt pădurea așa cum nu ați mai văzut-o până acum.

Cum Șteffy îi surprindea plăcut de fiecare dată, nici această ofertă nu putea fi refuzată. Prima dată se opriră la casa unui bursuc bătrân care hiberna. Deși se străduise să-și strângă provizii pentru iarnă, acestea nu erau suficiente, iar primăvara avea să-l găsească flămând și slăbit. Șteffy îi scrisese numele și adresa pe o foaie, apoi porniră mai departe spre următoarea „stație”: scorbura unei veverițe cu mulți pui. De teamă că vreun animal înfometat i-ar putea face rău ei sau puilor ei, mama-veveriță îi ținea pe toți în scorbura, așteptând primăvara. Nu e de mirare că micuții neastâmpărați se plictiseau teribil.

– Ce-ar fi să le aducem niște jucării? spuse Tara.

– Nu le-ar strica și niște alune, completă Fițu.

– Îmi place că începeți să observați nevoile celorlalți, zâmbi Șteffy. De aici încolo n-o să vă mai spun care e motivul opririi. Sunt curios să văd dacă vă veți da seama și singuri.

Așa se face că mai notară pe listă un pui de căprioară, rămas orfan, care avea nevoie de hrană și de prieteni, și o bufniță care avea probleme de vedere și tânjea după o pereche nouă de ochelari.

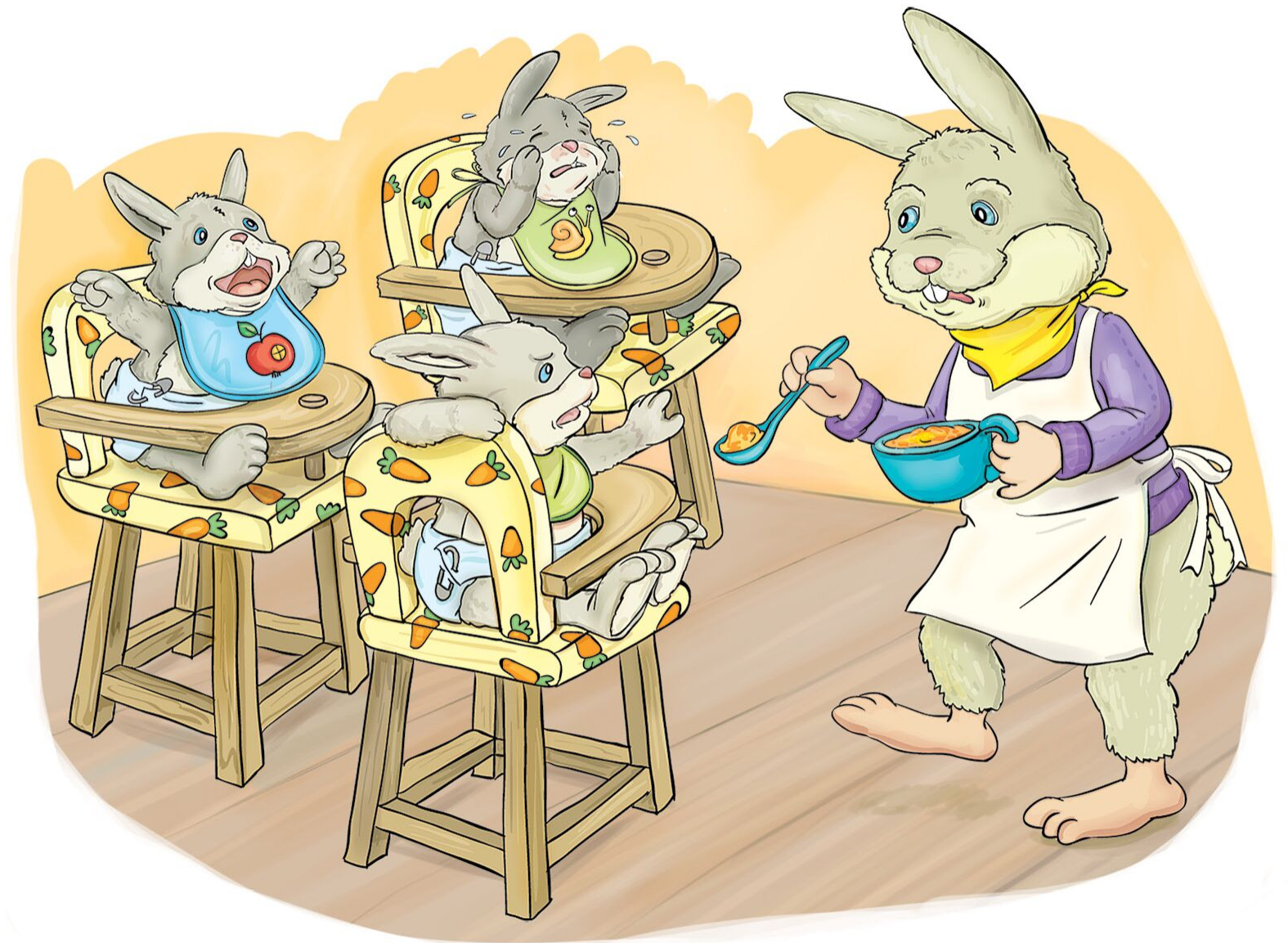
Mamă pentru o zi

– Șteffy, ce bine că ai venit! exclamă castorul Relu. A trecut ceva vreme de când nu ne-ai mai vizitat și ne era dor de tine.

– Îmi pare rău că n-am mai ajuns pe la voi, spuse Șteffy, dar am fost ocupat. Suntem pe ultima sută de metri cu repetițiile pentru serbarea de 8 Martie. Vrem ca totul să iasă bine și mamele noastre să fie încântate.

– Pregătiți o serbare de 8 Martie? întrebă cârțița Tara curioasă. Ce frumos! Păcat că nu avem și noi așa ceva. Ar fi frumos ca mamele noastre să se întâlnească și să se cunoască mai bine.

– Dacă vreți, vă ajut eu să organizați o seară specială pentru ele, spuse Șteffy.

– Bună idee, spuse elefănțica Vica, dar mie mi-ar plăcea să le facem și un altfel de cadou, pentru ca măcar o zi pe an să se odihnească și să se simtă răsfățate.

– Am putea prelua din sarcinile lor, că și așa au foarte multe de făcut, ciripi Lala. Eu o mai ajut uneori pe mama în gospodărie, dar una e să ajuți și alta e să faci ceva de una singură, din proprie inițiativă.

– Asta e o idee grozavă, spuse Șteffy. Voi gândiți-vă ce surprize le-ați putea face, iar eu o să mă ocup de pregătirea serii festive.

După multe ezitări și răzgândeli, cei șase prieteni reușiră să se decidă cum își vor surprinde plăcut mamele.

Tică pregăti o salată de varză și un piure de morcovi, apoi se oferă să-i hrănească singur pe cei trei frățiori mai mici. Grea misiune!

- Ar trebui să le prețuim mai mult, spuse Relu, și să le ajutăm mai des, nu numai atunci când este 8 Martie.

- Ai dreptate, încuviințară prietenii lui. Așa cum ele ne sunt alături în fiecare zi, și noi ar trebui să le ascultăm și să le ajutăm zilnic. Acesta ar fi cu adevărat un cadou deosebit.

– Să mergem și să vedem! spuse Fițu și porniră spre cuibul în care locuia Lala.

Nu era nimeni acasă, dar unul dintre vecini le spuse că părinții și frații Lalei au pornit în căutarea ei.

– Nu știm ce e cu ea și suntem foarte îngrijorați. Și-o fi prins piciorul în vreo capcană... Sau o fi rănită... Vă rugăm, ajutați-ne să o găsim!

Toate animalele intrară în alertă și începură să scotocească pădurea strigând-o pe Lala. Dar Lala era departe...

După ce dădu o tură prin oraș, Lalei i se făcu foame. „Aș mânca ceva, dar nu știu ce. În pădure aș fi găsit mai multă mâncare. Aici, în oraș, e forfotă mare, lume multă, dar nimeni nu te bagă în seamă. O să merg să văd ce mi-a pregătit Șteffy.”

Într-adevăr, Șteffy îi pregătise niște semințe. De foame, Lala le înghiți pe nerăsuflăte. Erau bune, dar nu semănau cu mâncarea gătită de mama ei. Apoi se făcu seară. Șteffy și familia lui se așezară să ia cina. Privind la ei cum povestesc și râd, i se făcu dor de acasă. „Ce-or face ai mei acum? Cu siguranță sunt îngrijorați din cauza mea... Hm, a trecut doar o zi și deja mi-e dor de ei. Până și de frații mei care mă mai necăjeau îmi e dor.”

Noaptea trecu cu greu, iar somnul se lăsă mult așteptat. A doua zi, porni din nou în zbor să vadă orașul. De data aceasta ajunse într-un parc unde găsi multă mâncare. La început se bucură, apoi începu să se gândească ce bine ar fi fost dacă ar fi avut și familia cu ea. „Ce folos că am mâncare, dacă nu am cu cine s-o împart! E greu să te bucuri de unul singur.”

